

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/112/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6922202859
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6922202859.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom Michalská 387/16, 811 01 Bratislava, IČO: 35 838 825, proti žalovaným: 1/ G. H., nar. XX.XX.XXXX a 2/ M.. D. H., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom A. XX, XXX XX Z. H., obaja právne zastúpení WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552, v konaní o žalobe žalovaných 1/ a 2/ na obnovu konania o zaplatenie 5 647,07 € s príslušenstvom vedeného na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Ro/162/2012, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/70/2022 - 33 zo dňa 03. októbra 2022 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalovaných 1/ a 2/ na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a**.
- II. Uznesenie súdu prvej inštancie **potvrzuje**.
- III. Žalovaní 1/ a 2/ **n e m a j ú** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Na úvod odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ ide o označenie strán sporu v konaní o žalobe na obnovu konania, na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd zachoval ich procesné postavenie z pôvodného konania (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 2/2012 zo dňa 13. januára 2012, resp. R V/1968).
2. Vzhľadom na uvedené odvolaním napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalobu žalovaných 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Ro/162/2012 odmietol (prvý výrok); návrh žalovaných na prerušenie konania o žalobe na obnovu konania zamietol (druhý výrok) a žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal (tretí výrok).
3. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaní sa žalobou došlou na súd prvej inštancie dňa 17.08.2022 domáhajú obnovy konania vedeného na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Ro/162/2012 z dôvodu uvedeného v ust. § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „C. s. p.“) v spojení s ust. § 398 C. s. p., t.j. z dôvodu, že právoplatný platobný rozkaz vydaný v pôvodnom konaní je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné. Dôvod obnovy konania videli žalovaní v tom, že platobný rozkaz vydal vyšší súdny úradník, nárok žalobcu vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy nebol ani v pôvodnom konaní, ani v exekučnom konaní vedenom na podklade tohto platobného rozkazu (na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3Er/2124/2012) preskúmaný sudcom, čo je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) v spojených veciach C 693/19 a C-831/19, ako aj s rozsudkom SD EÚ C-448/17. O dôvode obnovy konania sa mali žalovaní dozvedieť až na základe telefonickej konzultácie so spoločnosťou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552 poskytujúcej právne služby (teraz už právneho zástupcu žalovaných v tomto konaní) dňa 08.08.2022, čím odôvodňovali včasnosť podania

žaloby na obnovu konania v subjektívnej trojmeseačnej lehote v zmysle § 403 ods. 1 C. s. p. Žalovaní ďalej namietali, že poskytnutý úver zo strany žalobcu je bezúročný a bez poplatkov pre nesprávne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v neprospech spotrebiteľov - žalovaných v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku toho je istina už splatená, ku dňu 24. 05. 2022 súdny exekútor zrážkami zo mzdy vymohol 13 733,10 €, pričom zrážky zo mzdy naďalej pokračujú, hoci exekúcia musí byť zastavená. Dňa 25.08.2022 bol súdu prvej inštancie doručený návrh žalovaných na prerušenie konania odôvodnený tým, že z vyššie uvedených dôvodov dňa 24.08.2022 podali návrh na zastavenie exekúcie, v ktorej majú postavenie povinných.

4. Súd prvej inštancie žalobu žalovaných na obnovu konania odmietol z dvoch dôvodov (aj keď výslovne poukázal len na ust. § 413 ods. 1 písm. e) C. s. p., podľa ktorého súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak je zjavne nedôvodná). Z obsahu bodu 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia totiž taktiež vyplýva, že sa nestotožnil s názorom žalovaných, že subjektívna lehota na obnovu konania bola zachovaná, teda žalobu na obnovu konania odmietol aj podľa § 413 ods. 1 písm. a) C. s. p. ako podanú oneskorene. Zjavnú nedôvodnosť žaloby na obnovu konania založil súd prvej inštancie na názore, že žalovaní mali možnosť podať proti rozhodnutiu vydanému v pôvodnom konaní - platobnému rozkazu odpor v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, o tejto možnosti boli riadne poučení, toto svoje právo nevyužili, a preto sa platobný rozkaz stal právoplatným a vykonateľným a v dôsledku dobrovoľného nesplnenia povinnosti uloženej platobným rozkazom v stanovenej lehote podal oprávnený (žalobca) návrh na vykonanie exekúcie a dňa 30.10.2012 súd prvej inštancie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Z. U., E.. Od vydania platobného rozkazu a začatia exekúcie na tunajšom súde prešla značne dlhá doba, v rámci ktorej nedošlo zo strany žalobcov k žiadnym námietkam, súd prvej inštancie mal preto za to, že dôvody obnovy konania uvádzané žalovanými sú špekulatívne a účelové, a preto sa nestotožnil ani s názorom žalovaných, že subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania bola zachovaná.

5. Návrh žalovaných na prerušenie konania o povolenie obnovy do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o ich návrhu na zastavenie exekúcie súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že bol názoru, že otázka, či je dôvod na zastavenie exekúcie z dôvodov uvádzaných žalovanými by mala byť vyriešená v rámci daného exekučného konania.

6. O nepriznaní nároku žalovaným na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol len s poukazom na ust. § 262 ods. 1 C. s. p. bez bližšieho zdôvodnenia.

7. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podali žalovaní v zákonnej lehote odvolanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označili za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b) c), f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a c) C. s. p. videli žalovaní v tom, že podľa ich názoru záver súdu prvej inštancie o zjavnej nedôvodnosti žaloby na obnovu konania opierajúci sa o názor, že žalovaní nevyužili právo na podanie odporu proti platobnému rozkazu, hoci o tomto práve boli riadne poučení, preto nie je naplnený dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) C. s. p. uvádzaný žalovanými v žalobe na obnovu konania je zjavne arbitrárny a svojvoľný, dokonca podľa žalovaných vykazujúci zjavné znaky zaujatosti konajúcej sudkyne, pretože je v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít (nielen rozsudkami SD EÚ uvádzanými už v žalobe na obnovu konania, ale aj s uzneseniami Ústavného súdu SR č. k. PLz. ÚS 1/2022-9 a I. ÚS 68/2016 - 17 zo dňa 03.02.2016) a svoj odklon od nej súd prvej inštancie nijako nezdôvodňuje, pričom C. s. p. požaduje dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. V uznesení Ústavného súdu SR č. k. PLz. ÚS 1/2022-9 sa uvádza: „Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“ Uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 68/2016 - 17 zo dňa 03.02.2016 vo svojom rozhodnutí odkazuje tiež na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ, z ktorých vyplýva, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa

a že kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa.

9. Za zjavne arbitrárne, svojvoľné a vykazujúce zjavné znaky zaujatosti konajúcej sudkyne považovali žalovaní aj hodnotenie dôvodov obnovy uvádzaných žalovanými v žalobe na obnovu konania ako špekulatívnych a účelových, nakoľko od vydania platobného rozkazu a začatia exekúcie do podania žaloby na obnovu konania prešla značne dlhá doba, v rámci ktorej nedošlo zo strany žalovaných k žiadnym námietkam. Za špekulatívne a účelové by dôvody obnovy konania bolo možné podľa názoru žalovaných považovať v opačnej situácii, teda že by v „značne dlhej dobe“, aktívne poukazovali na judikatúru Súdneho dvora EÚ a následne by po uplynutí subjektívnej lehoty na obnovu konania podali návrh na obnovu konania a tvrdili by, že o nej nevedeli. Podľa žalovaných práve zo skutočnosti, že po celý čas neuvádzali žiadne dôvody, ktoré by preukazovali ich vedomosť o dôvode na obnovu konania (judikature Súdneho dvora Európskej únie) v spojení s tým, že do dňa 24.05.2022 exekútor zrážkami zo mzdy od žalobcov vymohol 13 733,10 € jednoznačne vyplýva nimi tvrdený skutkový stav, že nemali skoršiu vedomosť o dôvodoch obnovy konania ako tú, ktorú uviedli aj v žalobe na obnovu konania (08.08.2022). Za ďalší prejav arbitrárnosti a zaujatosti zo strany súdu považovali žalovaní skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz - výsluch žalovaných ku skutočnostiam ohľadne včasnosti podania žaloby na obnovu konania, neuviedol ani, prečo tento dôkaz nevykonal a vychádzal len z predpokladaného, nie zisteného skutkového stavu v tejto otázke, na základe ktorého dospel k záveru o špekulatívnosti a účelovosti dôvodov obnovy konania uvádzaných žalovanými. Žalovaní navrhli v prípade potreby vykonať tento dôkaz odvolacím súdom.

10. V prospech včasnosti podania žaloby na obnovu konania v subjektívnej trojmesečnej lehote žalovaní v odvolaní argumentovali navyše aj tým, že v žalobe na obnovu konania poukázali na rozsudok SD EÚ v spojených veciach C-693/19 a C-831/19, ktorý bol publikovaný 17.05.2022 a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-448/17, ktorý bol publikovaný 20.09.2018, pričom žaloba na obnovu konania bola doručená na súd prvej inštancie dňa 17.08.2022, teda v rámci subjektívnej lehoty na obnovu konania.

11. Nesprávnosť druhého výroku napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania o povolení obnovy odôvodňovali žalovaní porušením ich práva na spravodlivý proces spočívajúcim v nejednoznačnom vyjadrení otázky, ktorá by sa mala vyriešiť v exekučnom konaní zo strany súdu prvej inštancie a v tom, že aj keď s názorom súdu prvej inštancie, že dôvody uvádzané žalovanými ako dôvody obnovy konania a súčasne ako dôvody zastavenia exekúcie majú byť vyriešené v rámci exekučného konania po právnej stránke súhlasia, žalovaní nemajú žiadnu istotu ani garanciu toho, že aj príslušné súdy konajúce o návrhu na zastavenie exekúcie budú rovnakého názoru, preto z opatrnosti žalovaní podali aj žalobu na obnovu konania a z dôvodu hospodárnosti konania návrh na jeho prerušenie. Ak by totiž súdy konajúce o návrhu na zastavenie exekúcie právoplatne rozhodli, že „táto otázka“ by sa mala riešiť v rámci konania o obnove konania, a takto by rozhodli po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, žalovaní by sa pre tento predpoklad súdu prvej inštancie dostali do neudržateľnej právnej pozície, kedy by im márne uplynula subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania. Práve preto ak bol súd prvej inštancie názoru, že „túto otázku“ mal riešiť súd v rámci konania o návrhu žalovaných ako povinných na zastavenie exekúcie, mal jednoznačne aplikovať aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania, ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p. pretože „túto otázku“, ako aj sám uvádza, nebol oprávnený riešiť v tomto konaní. Žalovaní doplnili, že po prípadnom zastavení exekúcie nebude u nich už potreba vedenia súdneho sporu o povolenie obnovy konania a v takom prípade vezmú žalobu späť. Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu, v ktorých videli dôvody hodné osobitného zreteľa navrhli pre prípad späťvzatia žaloby na obnovu konania nepriznať žalovanému náhradu trov konania.

12. Napokon z dôvodov, pre ktoré žalovaní navrhli prerušenie prvoinštančného konania navrhli aj prerušenie odvolacieho konania, nakoľko o ich návrhu na zastavenie exekúcie doposiaľ rozhodnuté nebolo.

13. Žalovaní preto navrhli, aby odvolací súd prvý a tretí výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie zrušil a konanie (ako celok) prerušil do právoplatného rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Er/2124/2012 a zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

14. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaných podľa § 34 C. s. p. po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., len z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, dospel k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v celej jeho výrokovej časti je vecne správne a je potrebné ho preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť. Reagujúc na odvolacie námietky žalovaných a aplikujúc aj ust. § 387 ods. 3 C. s. p. odvolací súd uvádza:

15. V prvom rade sa s odvolací súd zaoberal otázkou, či žaloba na obnovu konania bola podaná včas, t.j. v tomto prípade v subjektívnej trojmesačnej lehote v zmysle § 403 ods. 1 C. s. p., nakoľko objektívna trojročná lehota plynúca od právoplatnosti rozhodnutia (§ 403 ods. 2 C. s. p.) sa v prípade uplatňovaného dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. e) C. s. p. v zmysle § 404 C. s. p. neuplatňuje.

16. Podľa § 403 ods. 1 C. s. p. žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

17. Na rozdiel od právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a judikatúry k nemu sa vzťahujúcej, podľa Civilného sporového poriadku lehota na podanie žaloby na obnovu konania začína plynúť nie od momentu, kedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania (subjektívne) dozvedel, ale od momentu, kedy sa (objektívne) mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania, alebo odkedy ho mohol uplatniť. Civilný sporový poriadok teda upustil od preukazovania subjektívneho momentu dozvedenia sa o dôvodoch obnovy konania (preto výsluch žalovaných ohľadne okolností, kedy sa subjektívne dozvedeli o tomto dôvode nie je právne významný) a vychádza z objektívne existujúcich predpokladov, kedy sa ten, kto podáva žalobu na obnovu konania vzhľadom na všetky okolnosti o dôvodoch obnovy mohol dozvedieť, resp. kedy si tieto dôvody mohol uplatniť. Ustanovenie § 403 ods. 1 C. s. p. stanovujúce subjektívnu lehotu na podanie žaloby na obnovu konania nerozlišuje medzi osobou znalou a neznalou práva. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaní o nimi vymedzenom dôvode na obnovu konania mohli objektívne dozvedieť od zverejnenia rozsudku SD EÚ C-448/17, ktorého druhá výroková veta znie: „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ Uvedený rozsudok bol v Úradnom vestníku EÚ uverejnený dňa 20.09.2018. Odtedy sa mohli žalovaní o ňom dozvedieť a tým uplatniť dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) C. s. p. Subjektívna trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania z dôvodov uvedených žalovanými tak uplynula vo štvrtok 20.12.2018. Neskorší rozsudok SD EÚ v spojených veciach C-693/19 a C-831/19 uverejnený dňa 17.05.2022 nie je pre plynutie subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania relevantný, pretože už do uverejnenia rozsudku C-448/17 sa žalovaní mohli dozvedieť o nimi uplatňovanom dôvode obnovy konania a navyše rozsudok SD EÚ v spojených veciach C-693/19 a C-831/19 sa zaoberá len otázkou prieskumu nekalej povahy zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní v prípade, ak proti platobnému rozkazu dlžník nepodal odpor, nerieši však aj otázku relevantnú z hľadiska vymedzenia dôvodu obnovy konania žalovanými o potrebe prieskumu nekalej povahy zmluvných podmienok v spotrebiteľskej otázke vo vykonávacom (exekučnom) konaní, ak platobný rozkaz vydal súdny úradník, ktorý nemá postavenie sudcu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázali žalovaní, sú síce záväzné pre súdy členských štátov EÚ, nezaväzujú však strany pôvodného konania.

18. Keďže žaloba na obnovu konania bola podaná po uplynutí subjektívnej lehoty na jej podanie, nie je potrebné ju posudzovať z vecného hľadiska, t.j. skúmať opodstatnenosť žaloby na obnovu konania, dôvodov v nej uvádzaných. Takéto skúmanie je právne významné len v prípade, ak je žaloba na obnovu konania podaná včas. Stanovenie zákonných lehôt na uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku je realizáciou ústavného princípu právnej istoty, ktorý je súčasťou právneho štátu a v zmysle ktorého sa zvrátenia právoplatne nastoleného právneho stavu nemožno domáhať donekonečna.

19. Preto len podporne odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania je aj zjavne nedôvodná, pretože žalovanými v žalobe na obnovu konania citované

pasáže z rozhodnutí SD EÚ, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR hovoria o tom, že nevydanie platobného rozkazu sudcom a prípadné nevykonanie prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskom spore, v ktorom bol platobných rozkaz vydaný sú za vtedy platnej a účinnej právnej úpravy dôvodmi pre vykonanie tohto prieskumu v exekučnom konaní, nie sú teda dôvodmi obnovy konania.

20. Za vecne správny považuje odvolací súd aj výrok o zamietnutí návrhu žalovaných na prerušenie tohto konania. V prvom rade z dôvodu, že ak žaloba na obnovu konania nebola podaná včas, musí byť odmietnutá, a preto niet dôvodu na prerušenie konania z dôvodu potreby skúmania nejakých otázok v inom konaní. Ďalej z dôvodu, že otázky, ktoré nie je oprávnený riešiť súd v konaní o žalobe na obnovu konania (ako aj v základnom konaní) vyplývajú z ust. § 194 ods. 1 C. s. p. a contrario (podľa ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť) v spojení s ust. § 193 C. s. p. (podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.). O žiadnu z týchto otázok sa v tomto prípade nejedná. Všetky ostatné predbežné otázky, najmä ak o nich ešte nebolo rozhodnuté v inom konaní, môže súd posúdiť sám, preto neprichádzalo do úvahy obligatórne prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p. Nebol daný dôvod ani na fakultatívne prerušenie konania podľa § 164 C. s. p., podľa ktorého ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Predbežné otázky nastolené žalovanými v žalobe na obnovu konania sú otázkami predbežnými aj v exekučnom konaní, pretože ani v tomto konaní o nich súd nerozhodne, ale od ich zodpovedania ako predbežných bude závisieť rozhodnutie o tom, či exekučné konanie zastaví alebo nie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 3 Cmo 236/2011: „Posúdenie predbežnej otázky iným orgánom (vrátane súdu) je pre súd záväzná vtedy, ak bola riešená vo výroku rozhodnutia. „Vyčkávanie“ na výsledok iného konania, v ktorom je otázka platnosti zmluvy riešená nie vo výroku (napríklad v konaní začatom na základe určovacej žaloby), ale len ako predbežná otázka, nemá zásadne oporu v ustanovení § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. (teraz § 164 C. s. p. - poznámka odvolacieho súdu) a preto nie je dôvod pre prerušenie konania.“. Ako príklad pre porovnanie, kedy sú naplnené zákonné podmienky pre fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 164 C. s. p. odvolací súd uvádza konanie o vypratanie nehnuteľnosti vo vzťahu ku konaniu o určenie vlastníckeho práva k tej istej nehnuteľnosti. Súd môže prerušiť v zmysle § 164 C. s. p. zohľadňujúc hospodárnosť konania konanie o vypratanie nehnuteľnosti, pretože od rozhodnutia o vlastníckom práve k nehnuteľnosti ako o predbežnej otázke z pohľadu konania o vypratanie nehnuteľnosti závisí rozhodnutie o žalobe na vypratanie nehnuteľnosti, nakoľko žalobca musí byť v prvom rade vlastníkom nehnuteľnosti, aby sa mohol domáhať jej vypratania tým, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Zodpovedanie otázky vlastníckeho práva je premietnuté priamo do výrokovej časti rozhodnutia vo veci samej v konaní o určenie vlastníckeho práva (súd teda v danom konaní o nej rozhodol a súd v konaní o vypratanie nehnuteľností z tohto rozhodnutia vychádza).

21. Neobstojí z hľadiska rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania argumentácia žalovaných o potrebe podania žaloby na obnovu konania z dôvodu opatrnosti, nakoľko exekučný súd by sa podľa názoru žalovaného nemusel stotožniť s názorom súdu v konaní o žalobe na obnovu konania, že otázky nastolené v žalobe na obnovu konania sa majú vyriešiť v exekučnom konaní. Súd viazaný zákonom môže pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie konania prihliadať len na dôvody prerušenia konania stanovené v zákone v súlade s ich účelom s mysľom.

22. Navyše v exekučnom konaní je exekučný súd v zmysle § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku v spojení s právnym názorom uvedeným v uznesení Ústavného súdu SR PLz. ÚS 1/2022 - 9 zo dňa 15.06.2022 povinný vykonať prieskum podmienok spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska ich vplyvu na nárok priznaný platobným rozkazom, proti ktorému nebol v zákonnej lehote podaný odpor. Preto nemôže dôjsť k naplneniu dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. e) C. s. p., nakoľko naša práva úprava umožňuje za daných okolností prieskum nekalej povahy zmluvných podmienok zo spotrebiteľskej zmluvy v exekučnom konaní. Pre rozhodnutie o tom, či je tento dôvod obnovy konania daný nie je rozhodujúci

výsledok tohto prieskumu exekučným súdom. Preto sa v exekučnom konaní nerieši otázka majúca význam pre rozhodnutie v konaní o žalobe na obnovu konania z dôvodu podľa § 397 písm. e) C. s. p. v spojení s § 398 C. s. p.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zmysle § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 C. s. p. taktiež zamietol návrh žalovaných na prerušenie odvolacieho konania do právoplatného rozhodnutia o návrhu žalovaných v postavení povinných na zastavenie exekúcie vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3Er/2124/2012 ako nedôvodný.

24. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) a c) C. s. p., ktoré videli žalovaní v tom, že považujú rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne (svojvoľné) ba dokonca vykazujúce znaky zaujatosti konajúcej sudkyne, odvolací súd uvádza, že ani tento odvolací dôvod nebol uplatnený dôvodne. Prípadný rozpor rozhodnutia so zákonom, či judikatúrou spočívajúci v nesprávnom výklade, či aplikácii právnej normy možno subsumovať pod nesprávne právne posúdenie veci. Nie každý nesprávny výklad, či aplikácia právnej normy je automaticky svojvoľou. Svojvoľu v rozhodovaní (priкры, evidentný, zjavný, hrubý rozpor rozhodnutia s právom, právnou normou) odvolací súd v tomto prípade nezistil, nezistil ani nesprávne právne posúdenie veci. Právo strany na spravodlivý proces v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Pod porušením práva strany na spravodlivý proces sa preto rozumie nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia, t.j. z (odôvodnenia) rozhodnutia vôbec nemožno zistiť dôvody, pre ktoré súd určitým spôsobom rozhodol, pretože absentujú, alebo sú zmätočné, nezrozumiteľné a tým pádom nepreskúmateľné. O takýto prípad v tomto konaní nejde. Skutočnosť, že žalovaní sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nestotožňujú, ešte nezakladá jeho nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť. Navyše ak by bolo rozhodnutie o odmietnutí žaloby na obnovu konania ako oneskorene podanej a zjavne nedôvodnej nepreskúmateľné, nemohli by žalovaní uplatniť odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p. t.j. napádať skutkové a právne závery súdu prvej inštancie ohľadne oneskoreného podania žaloby na obnovu konania, resp. pre ktoré ju považoval za zjavne nedôvodnú.

25. Taktiež nevykonanie dôkazu navrhnutého žalovanými - ich výsluchu ohľadne okolnosti, kedy sa dozvedeli o dôvodoch obnovy konania nezakladá zaujatosť sudcu konajúceho a rozhodujúceho o žalobe na obnovu konania. Vykonanie tohto dôkazu nebolo pre rozhodnutie o žalobe na obnovu konania potrebné z dôvodov uvedených vyššie. Relevantnými dôvodmi pre vylúčenie sudcu sú dôvody uvedené v ust. § 49 ods. 1 a 2 C. s. p., t.j. ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti, pričom takéto dôvody v odvolaní žalovaní neuvádzali. Okolnosti spočívajúce v (prípadnom nesprávnom) procesnom postupe sudcu, či v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú vo všeobecnosti dôvodom pre vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania vo veci (§ 49 ods. 3 C. s. p.). Na nápravu prípadných pochybení v procesnom postupe sudcu predchádzajúcim rozhodnutiu, resp. nesprávnych rozhodnutí (vrátane rozhodnutí predchádzajúcich rozhodnutiu vo veci samej, voči ktorým sa samostatne nemožno odvolať v zmysle § 365 ods. 2 C. s. p.) slúžia opravné prostriedky, t.j. aj odvolanie zo zákonom stanovených odvolacích dôvodov s výnimkou odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c) C. s. p. Len ak by sudca opakovane závažne porušoval procesné predpisy, v dôsledku čoho by bolo možné jeho procesný postup považovať za nezákonný, mohla by strana sporu nadobudnúť dojem o zaujatosti sudcu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 187/2013 z 27. marca 2013 strana 9 tretí odsek, v ktorom ústavný súd uviedol: „uloženie poriadkovej pokuty je procesným postupom súdu, ktorý nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu z prerokovania a rozhodovania veci. Procesný postup súdu by mohol zakladať dôvod na vylúčenie sudcu iba vtedy, ak by išlo o procesný postup, ktorý je nezákonný, navyše by muselo ísť o opakované závažné porušenie procesných predpisov“, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Ndob/19/2014 z 23. decembra 2014, ktorým bol vylúčený predseda senátu - sudca spravodajca dovolacieho súdu z prejednávania a rozhodovania veci z dôvodu nesprávneho procesného postupu v konaní. V tomto prípade však podľa názoru odvolacieho súdu nebolo preukázané, že by zákonná sudkyňa (ohľadne dôvodov týkajúcich sa jej procesného postupu, či rozhodovacej činnosti) závažným spôsobom a opakovane (úmyselne) porušovala procesné predpisy, z čoho by mohla strana sporu nadobudnúť odôvodnený dojem o jej zaujatosti.

26. Odvolací súd preskúmal v zmysle § 379 písm. a) C. s. p. aj od I. výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania závislý III. výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

27. Vo všeobecnosti v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. je povinnosťou súdu rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. To však neplatí (aj keď z doslovného textu zákona to nevyplýva) v prípade odmietnutia žaloby na obnovu konania ako neprípustnej, resp. zjavne nedôvodnej, keď sa konanie nachádza v počiatočnom štádiu, kedy sa vo veci samej ani nekonalo a za súčasného splnenia podmienky, že žaloba na obnovu konania sa nedoručovala protistrane na vyjadrenie, s protistranou sa nekonalo. V zmysle § 413 ods. 2 C. s. p., ak žaloba bola odmietnutá z dôvodov uvedených v § 413 ods. 1 C. s. p., žalobu na obnovu konania netreba doručovať ostatným subjektom na vyjadrenie. Súd prvej inštancie túto možnosť využil a z logiky veci vyplýva, že v takom prípade nedoručil protistrane ani uznesenie o odmietnutí žaloby na obnovu konania. Ak by bol o nároku žalobcu na náhradu trov konania v uznesení o odmietnutí žaloby na obnovu konania rozhodol, musel by mu ho doručiť práve preto, že by bol rozhodol o jeho procesnom nároku. Rozhodovanie o nároku žalobcu na náhradu trov konania za situácie uvedenej vyššie, t.j. že žaloba na obnovu konania bola odmietnutá, nebola doručená na vyjadrenie a tým pádom ani uznesenie o jej odmietnutí, dovtedy teda o konaní žalobca ani nevedel, by bolo ne hospodárne a v rozpore s princípom procesnej ekonomie vyjadreným v článku 17 základných princípov C. s. p., v zmysle ktorého súd v konaní koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, pričom v zmysle článku 3 ods. 1 základných princípov C. s. p. každé ustanovenie C. s. p., t.j. aj ust. § 262 C. s. p. je potrebné vykladať okrem iného v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Preto je aj tretí výrok o nepriznaní nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalovaným, ktorí nemali v konaní úspech (v zmysle § 255 C. s. p.) a ktorým súd prvej inštancie nerozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania vecne správny, a preto aj tento výrok odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

28. Odvolací súd z rovnakých dôvodov s poukazom na § 255 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a s poukazom na článok 4 ods. 1 základných princípov C. s. p. (podľa ktorého, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci) v spojení s ust. § 413 ods. 2 C. s. p. rozhodol len o nároku žalovaných 1/ a 2/ ako podávateľov žaloby na obnovu konania a odvolateľov a nerozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode by bolo ne hospodárne doručovať žalobcovi aj následné odvolanie žalovaných na vyjadrenie a rozhodovať o jeho nároku na náhradu trov odvolacieho konania, navyše ak zákon umožňuje súdu nedoručovať podanie, ktorým sa konanie začína - žalobu na obnovu konania, analogicky niet dôvodu doručovať odvolanie, ktorým sa začína odvolacie konanie, ak zákon neustanovuje inak (ako je tomu napríklad v prípade zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 329 ods. 1 C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).